

Júlia

Janette Kenny

Esküvő bonyodalmakkal

Kelly Hunter

Soha vagy örökké?

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Janette Kenny, 2012 – Vinton Kiadó Kft., 2021

A Júlia 733. eredeti címe: *Innocent of His Claim* (Harlequin, Mills & Boon Modern Romance)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

© Kelly Hunter, 2008 – Vinton Kiadó Kft., 2021

A Júlia 734. eredeti címe: *Playboy Boss, Live-In Mistress* (Harlequin, Mills & Boon Modern Heat)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2011)

• Magyarra fordította: Várnai Péter

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 733-734. számában, 2021

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-331-8

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2021

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Janette Kenny

Esküvő bonyodalmakkal

1. FEJEZET

– Kész, ennyi volt. – Henry indulatosan tette vissza a kagylót az antikhatású, fekete telefonkészülékre. Az arca merev volt, és kifejezéstelen, akár az irodát díszítő márvány mellszobroké. – A *Tate Unlimited* immár nem a te tulajdonod. Elvették tőled.

Delanie csak ült, és az íróasztalon keresztül az apja üres főnöki székét bámulta. A legtöbb nő ebben a helyzetben könnyekben tört volna ki, vagy félelmében, vagy dühében. Delanie azonban furcsán kívülállónak érezte magát. Mintha nem is vele történt volna meg mindez. Mintha nem is az ő apja halt volna meg, mintha nem is az ő családi vállalkozásukat kaparintotta volna meg egy mohó ellenfél, mintha nem is az ő jövője lett volna ijesztően bizonytalan.

Bár a temetésen emiatt nem tudta kimutatni mély gyászát és bánatát, legalább elkísérte az apját az utolsó útjára. És még ez is nagy erőfeszítésébe került.

– És mi van az ajánlatommal, hogy különítsük el a család magánvagyonát a céges tulajdontól?

– Delanie legalább ezeket a morzsákat meg szeretne volna menteni a végleges pusztulástól.

Henry, az apja ügyvédje, akit Delanie, mióta az eszét tudta, csak Henry bácsinak hívott, megrázta a fejét.

– Visszautasította. Viszont arra hajlandónak mutatkozik, hogy a cégedet, az *Elite Affairt*, visszaadja neked.

– Milyen feltételekkel? – kérdezte Delanie tompán.

– Még nem tudom. Az ügyvédje nem válaszolt a kérdéseimre. Azt mondta, az új tulajdonos az érkezését követően majd közli a feltételeit.

Hát persze... Szóval akkor várhat tovább.

Delanie vett egy nagy levegőt, aztán lesimította a szoknyáját, és felállt. A temetés miatt még mindig egyszerű, fekete ruhát viselt, melyben sápadtnak és élettelennek tűnt. Annak is érezte magát. Élettelennek. Ugyanakkor semmi kedve nem volt meghunyászkodni az előtt a szörnyeteg előtt, aki két héttel ezelőtt egész pályás letámadást indított ellenük. Az ismeretlenből, aki a *Varsi Dynamics Csoport* mögött megbújt, nyilvánvalóan hiányzott az emberség szikrája is.

Delanie kihúzta magát, és az ablakhoz sétált. Valahogy fel kell készülnie rá, hogy találkozni fog azzal az emberrel, aki egy szempillantás alatt bekebelezte az apja fáradtságos munkával felépített vállalatbirodalmát. Acélszürke fellegek borították az eget, a napnak nyoma sem volt. A vigasztalanul komor időjárás nagyon is illett a temetés hangulatához, melynek során nemcsak Delanie apja, hanem az életműve is a sírba szállt.

– Tudjuk, ki a *Varsi Dynamics* tulajdonosa?

– Nem. – Henry az órájára pillantott. – De hamarosan megtudjuk. Azt ígérte, negyed háromra idejön.

– Vagyis már csak néhány perc – állapította meg Delanie. – Jól van. Jobb is így. Gyorsan letudom a dolgot, aztán mehetek is haza.

Ahogy kimondta a szót, akkor döbbsent rá, hogy neki immár nincs otthona, hiszen a tetőt is elvették a feje fölül. Hová fordulhatna? Költözzön az egyik barátjához? Keressen munkát, hogy legyen pénze lakást bérelni?

Remegő ujjakkal simította a füle mögé hosszú, aranyszőke fürtjeit.

Egyáltalán, kinek jut eszébe mindjárt a temetést követően találkozót javasolni az elhunyt minden örökségétől megfosztott lányának? Ilyesmire tényleg csak egy lelkiismeretlen szörnyeteg képes, döntötte el Delanie. Persze mit várt? Az apja még a halálos ágyán feküdt, amikor a fickó, élve a lehetőséggel, lecsapott az apja cégbirodalmára, és az ellenséges felvásárlási akció következményeképp megszerezte nemcsak a vállalatokat, de a családi kúriát is, minden egyéssel együtt, ami hozzátartozott.

– Gondolom, az új tulajdonos nem hagyja ki a lehetőséget, hogy személyesen mondhasson fel

minden egyes alkalmazottnak – jegyezte meg gúnyosan.

Henry kissé zavartan igazította meg vörös-arany csíkos nyakkendőjét.

– Nos, ami azt illeti, az ügyvédje nekem azt mondta, hogy mindenki maradhat és bizonyíthat. Csak fél év után küldik el azokat, akiknek nem sikerült megfelelniük az elvárásainak.

– Nocsak! – Delanie meglepődött. Erre nem számított.

– Én is csodálkoztam – vallotta be Henry, majd ismét az órájára pillantott. – Itt az ideje, hogy lemenjek, és felkísérjem az új tulajdonost. Nem lenne jó senkinek, ha egyedül bolyongana itt, és eltévedne az épületben. Jól vagy, Delanie? Elboldogulsz néhány percig egyedül?

– Persze. – A lányt meghatotta az idős ügyvéd aggódó gondoskodása.

Henry erre biccentett és távozott. Idős kora ellenére meglehetősen fürgén mozgott.

Az irodára, mellyel kapcsolatban Delanie annyi rossz emléket őrzött, csend borult. Az jutott eszébe, hogy valójában kicsit sem fog neki hiányozni a *Tate Unlimited*. Az *Elite Affair* ellenben, mely a saját cége volt, csak az apja elvette tőle, annál inkább. Ez a vállalkozás jelentett a számára mindent. Az álmai beteljesülését. A szabadságot, a függetlenséget. A segítségével tudott a saját lábára állni, megszabadulni erőszakos, irányításmániás apjától.

Delanie megállt a nagy bőrfotel mögött, melyben az apja annyira szeretett üldögdélni, és belemarkolt a puha háttámlába.

Az apja szemében egy nő arra volt jó, hogy férjhez menjen, és örököszt szüljön. Lehetőleg fiúörökös, ami ugye Delanie anyjának nem sikerült. Kapott is ezért elég szemrehányást, nemcsak ő maga, de még Delanie is. *Csalódást okoztál már megint... Csak púp vagy a hátamon, mint az anyád!*

Ott kellett volna hagynom, gondolta a lány. Nem lett volna szabad hagynia, hogy az apja megzsarolja. Az elmúlt egy évben újrakezdhetett volna, és most nem egy fillér nélkül állna itt...

Az érkező lift csilingelése szakította ki a gondolataiból, majd hallotta, hogy léptek koppannak a folyosó márványpadlóján. Minden egyes lépéssel egyre inkább felgyorsult Delanie szívverése.

Eljött a pillanat. Nem kellett tovább várnia.

A lány megborzongott, de vett egy nagy levegőt, és lassan kifújta. A pulzusa azonban csak nem váltott lassabb ütemre, és a lába is tovább reszketett. Eszébe sem jutott, hogy mosolyogjon. Csak egy bolond mosolyog, ha egy cápa úszik szembe vele az óceánban.

– Miss Tate az édesapja irodájában várja önt – hallotta Henry hangját. – Kérem, kövessen, uram!

– Köszönöm, hogy felkísért. Most már egyedül is boldogulok. Szeretnék négy szemközt beszélni Miss Tate-tel – felelte erre az ismeretlen, aki nem is volt olyan ismeretlen.

Delanie ledermedt a hang hallatán. Ez a bársonyos tónus! Ez a jellegzetes olasz akcentus...

Nem! Ez nem lehet! Biztosan csak képzelődik.

– Nem, uram, ragaszkodom hozzá, hogy én is részt vehessek a megbeszélésen – tiltakozott Henry.

– Hagyjon magunkra minket! – A férfi hangja élesen csattant, ami fájdalmas emlékeket idézett fel Delanie-ban.

Idegesen körbepillantott, mintegy kiutat keresve, s egyszerre úgy érezte, agyonnyomják a falak. Pedig nem a falak fenyegették, hanem a múlt sötét árnyai, melyek a semmiből tűntek fel teljesen váratlanul.

A külső iroda ajtaja becsapódott, feltehetően Henry orra előtt. Delanie összerezzent. A hátán a hideg futkosott, és a szíve megremegett minden egyes közeledő lépés hallatán. Aztán a férfi váratlanul megtorpant az iroda ajtajában. Vajon a gyűlölt nyakkendőjét igazgatja? – ütött szöveget Delanie fejébe a kérdés. Vagy a fogait élesíti, hogy még nagyobb darabot haraphasson ki az ő húsából?

A szíve hevesen vert. Akaratlanul is megrohanták az emlékek, körbevették, mint valami fojtogató köd. Minden egyes másodperccel nőtt a kétségbeesése, és zsugorodott az önbizalma, amelyet pedig nagyon szeretett volna megőrizni.

Aztán Marco belépett az irodába, és halk kattanással betette az ajtót maga mögött. Delanie visszafojtott lélegzettel mérte végig magas, szálas alakját, széles vállát, megnyerő vonásait.

Lélegzetelállító volt.

És nem csak a megjelenése, az átható tekintete is, amivel Delanie-t méregette.

– *Ciao*, Delanie!

A lány belevájta a körmét a bőrfotelbe. Sajnálta a finom, puha anyagot, de most nem tehetett mást. A karosszék volt az egyetlen menedéke, az egyetlen dolog, ami megvédhette az ellenségtől.

Sosem hitte volna, hogy a *Varsi Dynamics* mögött Marco Vincienta bújik meg. A volt vőlegénye. Az egyetlen férfi, akit valaha szeretett. És aki összetörte a szívét.

Csak egyetlen magyarázata volt annak, miért akar a férfi találkozni vele alig egy órával az apja temetése után.

Nyilván azért, mert bosszút akar állni rajta.

Delanie toroka kiszáradt. A tágas iroda egyszerre mintha összezsugorodott volna, annyira nyomasztó volt a férfi kisugárzása, és akkora fölényben volt vele szemben. Úgy érezte, csapdába került.

Marco, ha lehet, most még erősebbnek, férfiasabbnak és ridegebbnek tűnt, mint amilyennek megismerte. Maga sem értette már, hogyan képzelhette akkor, hogy egy ilyen lelkileg sérült embert képes lesz meggyógyítani pusztán a szeretet erejével.

Marco most jeges eltökéltséggel bámult rá. Könnyörtelenül, akár egy ragadozó, mely becserkészte a prédát, és már csak az utolsó, végzetes harapásra vár...

Delanie-t kiverte a hideg verejték. Minden akaraterejére szüksége volt, hogy megálljon a lábán, és bátran vizionozza a férfi pillantását.

– Szóval te állsz a *Varsi Dynamics* mögött – állapította meg szenvtelenül.

Marco gúnyosan elmosolyodott.

– Ó, igen. Látom, meglepődtél. Bizony, bizony, az a zöldfülű, akit az apáddal mindenéből kiforgattatok, időközben olyan vagyont halmozott fel, hogy még a leghatalmasabbakat is le tudja taszítani a trónról.

– Apám mesterkedéseire semmi közöm – tiltakozott Delanie. – Annak idején szívből szerettelek.

– Hát hogyne. Meg kell a szívnek szakadni. – Marco szemében nem villant más, csak maró gúny.

– Szóval akkor merő véletlenségből vertél át, ugye?

– Nem vertelek át – tiltakozott a lány. – Nem értem, miért gondolod mindenkiről a legrosszabbat. Miért nem hiszel a szemednek sem?

Marco egy erélyes kézmozdulattal beléfojtotta a szót.

– Ez már a múlt, Delanie, vagyis nem érdekes. Beszéljünk arról, ami miatt idejöttem.

Ahogy összekulcsolta a karját maga előtt, úgy festett, mint valami idegen.

– Szükségem van rád – mondta. – Velem kell jönnöd Olaszországba.

– Ez valami vicc? – döbönt meg a lány. – Szó sem lehet róla, hogy bárhová menjek veled. Csak azért vagyok itt, mert állítólag bizonyos feltételekkel hajlandó vagy visszaadni nekem az *Elite Affairt*, az esküvőszervező cégemet.

– Hiszen én is pontosan erről beszélek. Ezek a feltételeim. Ha velem jössz Olaszországba, és megszervezel egy bizonyos esküvőt, visszakaphatod a cégedet. Már amennyiben a menyasszony elégedett a szolgálataiddal.

Soha! Hogy ne csak végignézze, hanem maga szervezze meg Marco esküvőjét? Hiszen az maga lenne a pokol!

Delanie lázasan gondolkodott, mit tehetne.

– Tehát akkor egy megbízást kell vállalnom... De miért nem elég, ha innen, Londonból irányítom a szervezést, és a legjobb munkatársamat küldöm Olaszországba?

– Mert a menyasszony ragaszkodik hozzád. Az a hír járja, hogy te vagy a legjobb esküvőszervező, és a legigényesebb ügyfeleket is kielégíted. Egyszóval fontos a személyes jelenléted, különben nincs üzlet. Vagy jössz, és lebonyolítod az esküvőt, vagy búcsút mondhatsz a cégednek.

Delanie kihúzta magát. Elege volt az ultimátumokból. Végére is, most már minden mindegy, gondolta. Nincs otthona. Nincs vagyona. Nincs munkája. Már csak a büszkesége maradt, igazán nem engedheti, hogy még ettől is megfosszák!

Sarkon fordult, és az ajtóhoz sétált.

– Megállj, Delanie! Még nem végeztem.

– Lehet, hogy te nem, én azonban végeztem veled – vetette oda dacosan a lány. – Minden jól, Marco!

Örült, hogy sem a hangja nem csuklott el, sem a térde nem kezdett el rogyadozni, míg be nem csukta maga mögött az iroda ajtaját. Már csak néhány lépés, és kint lesz az előszobából. Csupán fél percig kell kibírnia, hogy el ne bögje magát...

Marco ingerülten odacsörtetett, és feltépte a titkári irodába nyíló ajtót. Hát ilyen nincs! Alig néhány percet töltött együtt Delanie-val, és a lány máris úgy kihozta a sodrából, hogy dührohámot kapott.

Ő az egyetlen nő a világon, aki ilyen hatással van rá. És akit ilyen mohón kíván még mindig, ennyi idő elteltével is. De nem emiatt ment utána. Hanem mert megígérte a húgának, hogy ha török, ha szakad, hazaviszi Delanie Tate-et Olaszországba.

– Hát ilyen keveset jelent neked a céged, Delanie? – szólt a lány után, aki még mindig az irodában járt, nem lépett ki a folyosóra. – Ennyire nem számít az *Elite Affair*?

Delanie olyan hirtelen torpant meg, hogy meg kellett támaszkodnia az ajtófélfában, ha nem akarta elveszíteni az egyensúlyát. Még ebben a jellegtelen gyászruhában is roppant szexi látványt nyújtott, túsarkú cipője pedig fölöttébb kellemes emlékeket keltett életre a férfiában. Például amikor Delanie semmit sem viselt, csupán egy pár magas sarkút...

A teste azonnal reagált a gondolatra, és hirtelen pokolian melege lett.

– Nos? – tudakolta türelmetlenül, mire a lány megfordult, és hidegen, ellenségesen végigmérte.

– Látom, az utolsó cseppig ki akarod élvezni a győzelmedet.

– Bevallom, valóban fontos volt számomra, hogy szétverjem apád kis birodalmát – ismerte el Marco.

– És sikerrel jártál. Remélem, nem várod, hogy gratuláljak a hőstettedhez.

Marco megint összefonta a karját a melle előtt, és nekidőlt a falnak. Tetszett neki az új Delanie. Régebben a lány félénk volt, és behódoló, engedte, hogy az apja uralkodjon rajta. Mostanra azonban határozottan megváltozott. Nem hagyta magát. Nem hagyta azt sem, hogy eluralkodjanak rajta az érzései. Persze Marco előtt hiába játszott magát. A férfi már kiismerte, és szentül megfogadta, hogy másodszor nem hagyja magát félrevezetni.

– Válaszolj a kérdésemre!

– Te is tudod, hogy az *Elite Affair* nagyon fontos számomra – ismerte el a lány.

– Akkor jól gondold meg, mit teszel! Ha kimész azon az ajtón, már nincs visszaút. Eljátszod az utolsó esélyed, és a vállalkozásod sosem lehet újra a tiéd.

– Miért, ha engedelmeskedem neked, mi a garancia arra, hogy visszakapom a céget? – felelt Delanie. – Talán azt várod, hogy megbízzam benned? Azok után, amit velem tettél?

– Nyugodtan megbízhatok bennem, tekintve, hogy ez tisztán üzleti alku – jelentette ki fensőbbeségesen Marco. – Már meg is íratam a szerződést. Ha nem írod alá, megszüntetem az *Elite Affair*-t, és kirúgom minden munkatársadat.

– Miért szüntetnéd meg a céget? Hiszen nyereséges!

– Csak nem képzeled, hogy ez a legkevésbé is érdekel?

Delanie csípőre tette a kezét, és megvetően elhúzta az ajkát, de még ez a látvány sem lombozta le Marcót, sőt. Csak még parázslóbban égett benne a vágy.

– Látom, eltökélt vagy. De mivel nekem tényleg fontos az *Elite Affair*, visszamegyek, és hajlandó vagyok beszélni veled.

Azzal Delanie emelt fővel elsétált a férfi mellett, vissza az apja irodájába.

Marco elégedetten mosolygott, és figyelte formás fenekét meg hosszú lábát a térdig sem érő, szűk szabású fekete ruhában.

Ha akarná, megint ágyba vihetné a lányt, erre mérget vett volna. Csakhogy nem kockáztathat meg ilyen bonyodalmakat. Akármekkora is a kísértés, nem engedhet neki, hiszen túl sok minden

forog kockán.

Legfőképpen, mert már nem a szerelmi szenvedély köti őket össze, hanem csak az izzó gyűlölet. De még ettől is felforrt a vére, és az egekbe szökött a pulzusa.

Jobban kívánta Delanie-t bárki másnál a világon. Pedig okosabb lenne, ha egyszer s mindenkorra elfelejtené.

Marco megigazította méretre szabott inge mandzsettáit, aztán követte a lányt az irodába.

Delanie háttal állt meg neki, és később sem fordult feléje.

– Nem bízom benned – jelentette ki.

– Akkor már ketten vagyunk, mert én sem benned – jött Marco válasza.

Erre már megfordult a lány.

– Akkor miért akarsz üzletelni velem?

– Egyáltalán nem akarok. De a menyasszony sajnos ragaszkodik hozzád, nem tudtam lebeszélni róla.

– Nocsak! A gáncs nélküli lovag, aki nem tud ellentmondani a hölgyének.

– Valahogy úgy.

– Apámat is a menyasszony kedvéért tetted tönkre?

– Természetesen nem. Annak más oka volt.

– Naná! – Delanie gúnyosan felkacagott. – Azt bosszúból tetted. Meg azért, hogy bebizonyítsd apámnak, különb vagy, mint ő.

A férfi keze ökölbe szorult.

– Ne hasonlíts apádhoz!

– Miért ne? – Delanie megértette a Marco hangjából kicsendülő figyelmeztetést, de azért dacosan megkérdezte: – Tagadod talán, hogy a bosszú vezérelt?

– Azt nem. De én csak apádon akartam bosszút állni, mindenki mást igyekszem megkímélni. Sem a vállalatait, sem az alkalmazottait nem teszem tönkre úgy, ahogy ő tette az én borászatommal.

– Tessék? – Delanie láthatóan megdöbbsent.

Marco hátrasimította rövid fekete haját, és elfojtott egy cifra káromkodást.

– Ne játszd az ártatlant! Nyilván tudsz róla, hogy annak idején csődöt kellett jelentenem – sóhajtotta.

– Nem, nem tudtam. Fogalmam sem volt róla. – Delanie hitetlenkedve ingatta a fejét. – Kérlek, mondj el mindent!

Könyörgő pillantása csak egy pillanatra hozta ki a férfit a béketűrésből. Ó, te jó ég! Milyen jól játszik! Ez a lány pályát tévesztett, színésznőnek kellett volna mennie.

– Ne mondd, hogy a *Tate Unlimited* elnökhelyetteseként nem láttál rá arra, mi történik a vállalat égisze alatt! – dörrent rá Marco.

– Pedig ez az igazság. Az elnökhelyetteség csupán üres cím volt, semmiféle valós hatalommal vagy befolyással nem járt. A tárgyalásokon, társasági eseményeken is csak akkor vettem részt, ha apám szükségesnek tartotta. Én voltam a kellemes, figyelemelterelő manőver, a kemény diónak számító üzleti partnerek megpuhítója.

Marco egy szavát sem hitte.

– Jól van, játszd csak tovább a szerepedet, ha úgy jobban esik. Nem érdekel az egész...

Delanie felháborodottan csapott a fotel háttámlájára.

– Nem játszom! Képzeld, tényleg fogalmam sem volt, mit művelt apám a borászatoddal, miután megvásárolta. Nem is értem... Miért számol fel valaki egy sikeres céget, amit nagy erőfeszítések árán, kemény munkával sikerült megszereznie?

Milyen ártatlanul, milyen őszinte csodálkozással nézett rá!

– A sagrafino szőlőből készült bor nemcsak Olaszországban, de a világon mindenütt nagy népszerűségnek örvend. Ráadásul nálunk, a családi birtokon igazi csúcsborok készültek. Az volt a büszkeségünk. Az örökség, amit az apák át akarnak örökíteni a fiaikra és az unokáikra. Olaszországban volt egy jól kiépített kereskedelmi hálózatunk, de más országokban nem nagyon voltunk jelen. Ezért szükségünk volt egy jó nevű exportőrre, aki a világ minden tájára eljuttatja a

borainkat. De amint apád kezébe került a kormányrúd, az erőszakosságával, a türelmetlenségével és a hozzá nem értésével mindent tönkretett.

- Sajnálom.
- Hát még én!

Itt volt az ideje, hogy a múltat viasszüllyesszék az emlékek sötét kútjába, és ráhengerítsenek egy jókora követ. Elvégre most már minden az övé, David Tate egész birodalma és minden tulajdona. Kiegyenlítette hát a számlát.

Most már csak a hűgának tett ígérétét kell betartania. Ezért volt most itt, és ezért társalgott Delanie-val. Kénytelen volt elviselni a lányt legalább az esküvőig. Utána azonban elválnak útjaik.

- Az esküvőszervező vállalkozásod ugyan kicsi, de nagyon jó a híre – jegyezte meg.

Delanie csodálkozva nézett fel.

- Meglep, hogy felfigyeltél rá.

– Beszámoltak róla. – Marco áthatóan bámult rá. – A lehetőség, amit kínálok, egyszeri és megismételhetetlen: visszaszerezheted a vállalkozásodat, méghozzá tehermentesen, és újra te lehetsz a kizárólagos tulajdonos. Ezért cserébe csak egy csodálatos és feledhetetlen esküvőt várok tőled. A pénz nem számít, korlátlan büdzsé áll a rendelkezésedre. Viszont jó néven venném, ha a képek és a tudósítások bejárnák a világsajtót.

- Nem értem, miért engem akarsz megbízni azok után, ami kettőnk között történt.

Jó kérdés...

- Mert a menyasszony téged akar, senki mást. A fejébe vette, hogy te vagy a legjobb.

Delanie összefonta a karját a mellén, és próbált szenvtelen arcot vágni, pedig egyáltalán nem hagyta hidegen a bók.

- Tudja a menyasszony, hogy a volt szeretőd az, akihez ennyire ragaszkodik?

Marco nevetett.

– Nem. És nem is kell megtudnia. Tudod, a menyasszony a hűgom, és valami különlegeset szeretne. Valamit, ami még nem volt. Te biztosan tudod, mire gondol, mert állítólag ez a specialitásod.

A lány dermedten állt. A menyasszony Marco hűga? Szóval akkor nem a saját esküvőjéről van szó...?

- Nem is tudtam, hogy van egy hűgod.

– Nyolc évvel ezelőttig én sem tudtam. – Marco elutasító kézmozdulatot tett. – De ez hosszú történet. Miért utasítottad el a hűgomat, amikor felkért az esküvő megrendezésére?

– Nem azért, mert a hűgod – mentegetőzött Delanie. – Tudod, a megrendelések először az asszisztensemhez futnak be, és ő, miután rájött, hogy a szertartásra Olaszországban kerül sor, nyilván udvariasan elhárította a felkérést, és sok boldogságot kívánt a hűgodnak. Nem dolgozunk külföldön.

– Remélem, ezúttal kivételt teszel, Delanie. Ha megszervezed Bella esküvőjét, visszakapod a vállalkozásodat. Ha nem, most kimegyek azon az ajtón, és többé nem látsz.

Delanie lázasan töprengett, végül vett egy nagy levegőt, és biccentett.

– Jól van. Elvállalom. Henry elkészíti a szerződést, és hétvégéig átküldi a te ügyvédednek. Aztán kezdetjük a munkát.

– Az esküvő két hét múlva lesz, szóval nem hiszem, hogy a szerződés miatt el kellene pazarolnunk több napot.

Delanie elsápadt.

– Az nagyon kevés idő! Hogy lehetne tizennégy nap alatt tető alá hozni egy olyan különleges esküvőt, amelyet a hűgod szeretne?

– Sajnos mégis muszáj megcsinálnod. A hűgom állapotos, és ez hamarosan látszani is fog rajta. Ezért kell nagyon sietnünk.

– Értem. – Delanie mintha zavarba jött volna. – Hát akkor... tényleg nincs más választásotok, mint sietni.

Marco biccentett.

- Az ügyvédemmel írtam egy szerződést. Nézd át, írd alá, és már repülőre is szállhatunk.

– Szállhatunk? – nyomta meg az utolsó szótagot gyanakodva a lány.
– Állandó időhiányban szenvedek, most is sürgősen vissza kell repülnöm Olaszországba. Te pedig velem jössz, és azonnal belekezel a szervezésbe.

– Hogyan? A cégem, az asszisztensem, a segítők mind itt vannak, Londonban!
– Nem létezik olyan manapság, amit ne lehetne telefonon vagy az internet segítségével elintézni. Márpedig telefon és net Olaszországban is a rendelkezésedre áll – világosította fel Marco, mire a lány a tenyerébe temette az arcát.

Marco legszívesebben átölelte volna, de akkor fény derült volna rá, hogy még mindig gyöngéd érzéseket táplál iránta. Amit nem engedhetett meg.

A pokolba is! És ő még azt hitte, egyszer s mindenkorra megszabadult ettől a szerelemtől...

– Ne húzd az időt, Delanie! Válaszolj, kérlek. Vagy velem jössz, vagy elveszíted a cégedet. Melyiket szeretnéd?

A lány lesütötte a szemét.

– Jól van, veled megyek. De jobb szeretném a saját szerződéstervezetemet használni. – Felnézett, és a férfi látta, hogy az ajka remeg. Csak ez árulkodott arról, milyen nagy erőfeszítésbe került meghozni ezt a döntést. – Szükség esetén természetesen tudunk kisebb változásokat eszközölni rajta.

Fogunk is, arra mérget vehetsz, gondolta Marco, aki a David Tate-tel kötött katasztrofális üzlet óta úgy fogalmazta meg a szerződéseit, hogy többé ne érje meglepetés.

– Jól van – mondta, és végigmérte Delanie-t, aki kislányosnak és sebezhetőnek tűnt a testére simuló fekete ruhában. De Marco tisztában volt vele, hogy a látszat csal. – Add ide a szerződést, majd a gépen átolvasom. – Így két legyet üthetnek egy csapásra. – Most pedig menjünk végre!

Delanie, bár már igent mondott, még mindig vívódott. De nemcsak a saját jövője múlt ezen a megbízáson, hanem az alkalmazottaié is. Ráadásul ha mélyen magába nézett, el kellett ismernie, hogy még mindig nem tette túl magát teljesen Marco Vincientán. Még mindig nem tudta pontosan, miért hagyta el annak idején a férfi. Pedig olyan boldogok voltak!

Nem mintha ez szempont lenne annyi év után, próbált kijózanodni Delanie.

– Egy órát csak kapok, hogy összecsomagoljak, nem? – jegyezte meg csodálkozva.

Marco az órájára pillantott.

– Nem, sajnos erre már nincs idő. Azonnal indulnunk kell. Olaszországban mindent megveszek neked, amire csak szükséged van.

Mindezt olyan hangon mondta, hogy a lány érezte: vitának itt helye nincs. Szó nélkül besietett a saját irodájába, fogta a laptopját, a szerződéstervezet néhány kinyomtatott példányát, aztán megkereste az útlevelét. Még szerencse, hogy volt itt egy kis neszesszere a legszükségesebb tisztálkodószerekkel, valamint tartott bent egy öltözet ruhát, blúzt, farmert, szandált is. Ezeket mind bedobálta nagy méretű kényeztető táskájába, és máris készen állt az útra. Csak Henrytől kellett elbúcsúznia.

A reptérre vezető utat Marco limuzinjával tették meg. Együtt ültek hátul, és a férfi lába a kanyarokban Delanie combjához ért, ami különös, ismerős érzéseket ébresztett benne. Olyan emlékeket, amelyeket mostanáig elfojtott magában.

Delanie óvatosan megpróbált eltávolodni tőle, mire Marco rámeredt.

– Mi az? Miért húzódtál el?

Na, vajon miért? Hármat találgathatsz!

Delanie szeme villámokat szórt.

– Szerettem volna elég helyet biztosítani neked, hogy minél kényelmesebben ülhesz.

– Valóban? – Marco szeme résnyire szűkült. – Nekem inkább úgy tűnik, azt próbálsz megakadályozni, hogy hozzád érjek.

– És mi ebben a meglepő? – Delanie úgy döntött, ebben a helyzetben semmit sem veszíthet, úgyhogy kiterítette a kártyáit. – Nem sokkal apám temetését követően rám rontottál, és elvetted

mindenemet, amim csak volt. – Önkéntelenül is ökölbe szorította a kezét. Akkor is mindig ezt csinálta, amikor otthon végig kellett hallgatnia, hogy az apja az anyjával ordítzik. – És belekényszerítettél egy megbízásba, amit különben sosem fogadtam volna el. Egyszóval megint legyőztél. Veled megyek Olaszországba, és megszervezem a húgod esküvőjét. De ennyi. Többet nem kaphatsz tőlem, világos?

– Tökéletesen. Nem is várok el semmi mást, csak ami a szerződésben szerepel.

– Jól van. Nem szeretnék félreértéseket.

– Nem lesz semmi félreértés. A szerepek tiszták és világosak. Akárcsak tíz éve, amikor be akartál hálózni egy gazdag és magas társadalmi állású férfit. Persze ez utóbbi jelző a mai napig nem igaz rám.

– Micsoda? Miről beszélsz? – értetlenkedett Delanie, ám a limuzin megállt a repülőtéren, közvetlenül a kifutópálya mellett, a férfi pedig kiszállt, és bevágta a kocsiját. Delanie megkövülten ült a helyén. Tiltakozni akart, elmondani a férfinak, hogy téved, de akkor Marco bizonyára feltett volna egy sor kényelmetlen kérdést, amire nem szívesen válaszolt volna. A férfi kétszer már visszaélt a bizalmával, s Delanie nem akarta, hogy ez harmadszor is megtörténjen.

Egy magángép állt a kifutópályán, és Delanie csak akkor döbönt rá, hogy ez valószínűleg Marco gépe, amikor meglátta, hogy egy légi-utaskísérő a táskáját viszi éppen fel a fedélzetre.

Nem sokkal később Marco kinyitotta neki az ajtót.

– Menjünk, Delanie – mondta tárgyilagosan, és kiségette az autóból. A keze erős volt, és meleg, de a lány nem sokáig élvezhette az érintését, mert elég gyorsan elhúzta a kezét.

Talán számára is kellemetlen, ha életre kelnek a régi emlékek?

Delanie ellentmondásos érzésekkel a szívében lépett be az olasz borbáró magángépébe. A berendezés inkább hagyományosnak volt mondható, az elefántcsont, a világosbarna és az arany különböző árnyalatait vonultatta fel.

A stewardess megkérte a lányt, hogy válasszon helyet magának. Ez nem is volt olyan könnyű, hiszen rengeteg ülőhely volt: körkanapé, fotelek, ülősarok asztallal. Hátról egy nyitott ajtó látszott, amin át Delanie egy ágyat vett észre.

Marco egyenesen arrafelé indult, mire a lány a hálóléptől legtávolabbi kanapé mellett döntött.

– Azonnal felszállunk, kérem, kösse be magát – figyelmeztette udvariasan az utaskísérő, majd eltűnt egy függöny mögött. Delanie engedelmességet, bár nem ment könnyen a becsatolás, ugyanis nem túl sokszor utazott repülőn. A családjukban csak az apja utazott.

Abban reménykedett, hogy felszállás után alhat egy kicsit, de nem sok pihenés adatott neki. Hamarosan Marco éles, pattogó hangjára ébredt, aki olaszul beszélgetett valakivel telefonon. Delanie csekélyke olasznyelv-tudása nem volt elég ahhoz, hogy bármit is értsen a beszélgetésből, de arra mérget vett volna, hogy valami üzleti ügyről van szó. Marco pont olyan volt, mint az apja. Az üzlet éltette, csak ez létezett számára.

Ebben a pillanatban vált nyilvánvalóvá a lány számára, mibe is csöppent. Hogy az elkövetkező időszakban naponta találkoznak majd Marcóval, és szorosan együtt kell működniük.

Bár talán a férfi túl elfoglalt ahhoz, hogy személyesen is belefolyjon az esküvőszervezésbe... Hátha túlságosan lefoglalják a saját ügyei, és akkor Delanie-nak lesz egy kis nyugta. Gyorsan nyélbe üti az esküvőt, majd szépen visszatér Londonba mint az *Elite Affair* teljes jogú, kizárólagos tulajdonosa.

Igaz, addig két teljes hetet kell eltöltenie a férfival, akit még mindig nem tudott kivetni a szívéből. A férfival, aki az álmait is uralja, mind a mai napig.

Vajon hogy fogja kibírni?

2. FEJEZET

Két óra repülés után Marco megszakította a konferenciabeszélgetést, és fáradtan megdörgölte a szemét. Egész héten alig aludt – és ennek az a Csipkerózsika volt az oka, aki most a repülő elülső részében szunyókált.

Jól megnézte magának Delanie-t. Mióta a fedélzeten voltak, a lány alig mozdult. Marco ellenben alig tudott megmaradni az ülésben. Vajon miért ennyire nyugtalan?

Míg Bella közbe nem szólt, úgy tervezte, hogy kitér Delanie útjából, nem találkozik vele a cégátvétel kapcsán. A lány csupán egy fejezet volt a múltjából, nem több. Mi értelme lett volna foglalkoznia vele?

Csak hogy Bella a fejébe vette: kizárólag Delanie szervezheti meg az esküvőjét, és ebből nem engedett. Marco kénytelen volt meghajolni a húga akarata előtt. De azt nem sejtette, hogy tíz év után is ilyen erősen vonzódik majd Delanie-hoz.

Micsoda váratlan és idegesítő komplikáció!

Bár tulajdonképpen nem kellene ezen ennyit bosszankodnia. Hiszen ő olyan ember volt, aki tudott uralkodni magán. Még akkor is, ha Delanie-ról volt szó.

– A szerződéssel minden rendben. Hajlandó vagyok aláírni. – Delanie erre a mondatra riadt fel, és ijedten felpillantott. Marco ott állt előtte, papírokkal a kezében.

– Örülök – felelte kissé rekedtes hangon.

– Én is – közölte Marco, majd leült mellé a kanapéra.

– Mesélj a húgodról! – kérte Delanie. – Szeretnék többet tudni róla.

A férfi elmosolyodott.

– Bella gyönyörű és erős akaratú fiatal nő. De ez utóbbit, gondolom, már sejtetted abból, hogy rá tudtad venni engem erre az egésze.

– És te mégis szereted.

Marco eltöprengett. Az biztos, hogy az anyját és a nagyszüleit szerette. A rideg apját is megpróbálta szeretni. Delanie után pedig majd megőrült. De hogy szerette volna? Nem, az nem valószínű. Az csak vágy volt, szenvedély. Amint kiderült az igazság, azonnal elhagyta a lányt.

Akkor viszont miért álmodik róla még mindig? Miért hasonlít őhozzá minden nőt, akit megismer?

Marco vett egy nagy levegőt. Évek óta nem merte megválaszolni ezt a kérdést. És az üresség nyomasztó érzését sem tudta megmagyarázni, ami azóta is megkeserítette a napjait.

– Felelős vagyok Belláért. Én gondoskodom róla.

– Ez így elég távolságtartóan hangzik.

– De ez az igazság. Meg az, hogy Bella haragszik rám.

– Miért?

– Mert azt hitte, hogy ő Antonio Cabriotini egyetlen törvénytelen gyereke.

– Ki az az Antonio Cabriotini?

– A vér szerinti apánk.

Delanie elcsodálkozott.

– Azt hittem, a szüleid házaspár voltatok.

– A férfi, akitől a nevemet kaptam, és aki felnevelt, valóban anyám férje volt. De nem ő volt az apám. És amikor erre rájött, többé már nem számítottam neki.

Delanie-nak a lélegzete is elakadt. Értette már, miért volt Marco ilyen megkeseredett. Törvénytelen gyerekként felnőni nyilván nem lehetett pompás érzés. Elveszíteni először a vér szerinti apát, akinek nem kellett, aztán meg a nevelőapját, aki eltaszította...

– Mióta tudod?

– Csupán nyolc éve. De már jóval azelőtt sejtettem, hogy nincs rendben valami a családom

körül. – A férfi hangja hűvös volt, és szenttelen, csak a pillantása árulkodott arról, mennyire megszenvedte ezt az időszakot. Delanie komolyan megsajnálta. Szerette volna megölelni, vagy legalább megérinteni, hogy az együttérzését jelezze, de nem merte, félt, hogy Marco félreértené.

– Értem – suttogta.

– Jó neked – felelte erre keserűen a férfi. – Mert én sajnós egyáltalán nem értem. Fel nem foghatom, hogy csálhatta meg anyám apámat, akit állítólag szeretett. Továbbá arról sincs fogalmam, miért nem beszélt erről nekem soha senki, miért csak a szüleim halála után tudtam meg a dolgot.

A hangja elárulta, milyen dühös. Delanie nem csodálkozott ezen. Ahogy azon sem, hogy Marco nem hitt a szerelemben. Soha nem merte volna átadni magát egy ilyen bizonytalan érzésnek, mely végül fájdalmat okozhat. Hiszen ő, Delanie is csak fájdalmat okozott neki...

Bár ezen már fölösleges rágódni. A férfinak igaza volt, ez már a múlt, legjobb, ha fátylat borítanak rá.

– Meg volnál lepve, ha tudnád, hány meg hány család rejteget sötét titkokat – jegyezte meg, de a férfi csak nevetett.

– Engem már nem lep meg semmi. – A hajába túrt, és Delanie-nak feltűnt, milyen fiatalnak látszik így, összekuszált tincsekkel. Lelki szemei előtt megjelent egy kép, ahogy a napsütötte strandon magához húzza a kacagó Marcót, és addig csókolja, míg csak el nem sülyed körülöttük az egész világ...

Tíz évvel ezelőtt Delanie a romantika nagy rajongója volt, és a fehér lovon érkező hercegről álmodott. Amikor először Marco szemébe nézett, meg volt győződve róla, hogy élete párját találta meg.

Most összerendezte, ahogy megpróbálta elhessegetni ezt a gondolatot. Marcóra pillantott, aki láthatóan töprengett valamin.

– Nem is tudtál Bella létezéséről? – próbálta ismét felvenni a beszélgetés fonalát.

– Nem. Nem ismertük egymást, ráadásul egész más körülmények közül, másféle családból származtunk, ami csak bonyolította a helyzetet. Természetesen nem rajongott a gondolatért, hogy huszonöt éves koráig én kezeljem a vagyonát. Hogy olyasvalakitől függjön, aki tökéletesen idegen számára. Kézzel-lábbal tiltakozott ezellen.

Delanie tökéletesen megértette a fiatal nőt. Még emlékezett rá, hogy egykor számára is milyen fontos volt a szabadság, a függetlenség.

– Mennyi idős a húgod?

– Húszéves. – Marco sokatmondó pillantást vetett rá.

Én is pont annyi idős voltam, amikor megismerkedtünk, gondolta Delanie. Makacs és álmodozó kis teremtés. De bármennyire is a szabadságról ábrándozott, az álmait végül nem merte valóra váltani, mert nem akarta magára hagyni a beteg édesanyját.

– Mesélj még Belláról! – kérte.

Marco vállat vont. Most valahogy oldottabbnak, nyugodtabbnak tűnt.

– Mint mondtam, nagyon fiatal. Elkényeztetett. Lázadó.

– Ellened lázad?

– Ellenem és a világ ellen. Úgyhogy muszáj vigyáznom rá.

Hát persze. Delanie le merte volna fogadni, hogy Marco uralkodni próbál a húgán, és Bellának ez nem tetszik.

Lesütötte a szemét. Jól emlékezett rá, mennyire összezavarodott, amikor rájött, hogy Marcónak hatalma van fölötte. Amikor ráébredt, hogy a szerelem kiszolgáltatottá teszi. Márpedig ő nem akart olyan kiszolgáltatott lenni, mint az anyja. Nem akarta, hogy a férje uralkodjon fölötte. Biztonságosabbnak érezte, ha nem megy férjhez, hanem szingli marad. A függetlenség ugyanis egyben szabadságot is jelent. De akkor vajon miért vágyakozik még mindig olyan kétségbeesetten Marco után? Talán ő is ugyanolyan gyöngé nő, mint az anyja volt, aki a férje minden erőszakossága ellenére is ragaszkodott hozzá?

– Megértem, hogy a húgod szabadulni akar a férfiuralom alól – sóhajtotta.

– Csak nem tapasztalatból beszélsz? – csúfolódott Marco.

– De igen. Apám vaskézzel uralkodott rajtam és anyámon. És ezt nyugodtan értsd szó szerint. Marco keze ökölbe szorult.

– Úgy értsen, hogy vert az apád? – A gondolat, hogy Delanie bántalmazás áldozata volt, szemlátomást nagyon feldúlta. – Megütött téged?

– Nem. – A lány lehajtotta a fejét. – Engem soha. Csak anyámat. De őt aztán tényleg nem kímélte. – Vett egy nagy levegőt. Úgy érezte, ha ezt elmondta, akkor már nyugodtan bevállhat mindent. – Azért maradtam otthon, mert vigyázni akartam anyámra – tette hozzá. – Ő ugyanis hallani sem akart arról, hogy elváljon, és ha otthon voltam, apám lényegesen kevesebbet cirkusztolt.

Marco az ajkába harapott. Tessék, egy újabb hazugság... Csak nem képzeled Delanie, hogy ilyen könnyen félre lehet őt vezetni?

– No és akkor miért nem hagytad ott apádat rögtön az édesanyád halála után?

– Mert apám előre készült erre a pillanatra, és nem engedett el. Ugyanazt csinálta velem, mint veled. Egy trükkel megszerezte a cégem tulajdonjogát, és attól kezdve pórázon rángatott. Elvileg két hónap múlva kellett volna visszakapnom az *Elite Affairt*. Erre jöttél te, aki ellenséges felvásárlási akciót indítottál apám minden vállalata ellen. Úgyhogy most megint pítiznem kell azért, ami megillet.

– Ez valójában munka – világosította fel Marco. – Busásan megfizetlek a szolgálataidért.

– Szigorúan a szerződéshez fogom tartani magam – szögezte le figyelmeztetően Delanie.

– Ahogy én is. Amint megérkeztünk, egyenesen Bellához viszlek a kúriába, hogy megismerkedjete. Akár azonnal munkához is láthatsz.

Azzal Marco felállt, és visszatért a hálókabinba. Az ajtó halk kattánása jelezte, hogy Delanie egyedül maradt. Kimerülten hátradőlt a kétszemélyes kanapén, és megdörgölte a homlokát. Ez csak üzleti ügy, ismételte magában. Ugyanakkor tisztában volt vele, hogy muszáj odafigyelnie, nehogy Marco átverje.

Ha az *Elite Affair* újra az ő tulajdonába kerül, új életet kezd. Szabad és független életet, amilyenre eddig nem volt lehetősége.

Csak ezt a két hetet kell túlélnie!

Miután leszálltak az Assisi Szent Ferenc Repülőtéren, Perugiában, beültek a rájuk várakozó limuzinba. Marco egyébként ritkán kért sofőrt, mert szeretett vezetni, de most örült neki, hogy ilyen előrelátó volt. Roppantul elfáradt ugyanis, és Delanie is nyugtalanította.

Nem értette, mi ez, miért éledt fel a szívében újra a régi vonzalom a lány iránt. Hiszen tudta, hogy hazudik az apját illetően. Ha Tate tényleg olyan szörnyeteg lett volna, Delanie anyja aligha bírta volna ki mellette.

Felnézett, és a lányra pillantott, aki mellette ült, a hátsó ülésen.

– Miért húzódtál be annyira a sarokba? – kérdezte. – Ne aggódj, nem szándékozom rád vetni magam.

– Nem emiatt. Csak olyan feszültnek tűntél. Sőt egyenesen haragosnak.

A férfi azonnal visszavonulót fűjt.

– Bocsáss meg. Nem akartalak megijeszteni. Tudod, nehéz napom volt, és nem sokat aludtam.

– Ami azt illeti, én sem. – Delanie nagyot sóhajtott, és kipillantott az ablakon. – Gyönyörű ez a táj.

– *Il cuore verde d'Italia*. Olaszország zöld szíve – felelte egyszerűen a férfi.

– Mindig is itt éltél?

– Nem egészen. De sok évig.

– Itt terülnék el a szőlőid is?

– Azok, amiket apád tönkretett? Vagy azok, amiket a vér szerinti apámtól örököltem?

Delanie elvörösödött.

– Miért emlegeted fel folyton?

– Mert képtelen vagyok elfelejteni.

– És megbocsátani is képtelen vagy, gondolom. Nos, nekem semmi részem nem volt apám

mesterkedéseiben. És hidd el, nagyon sajnálom mindazt, amit...

– Hagyd ezt, jó? – szakította félbe a férfi. – Nincs most kedvem a bocsánatkérésekhez.

Delanie hallgatott. Fájdalmasan érintette, hogy Marco még a bocsánatkérését sem fogadta el. Igen, valóban szörnyű, hogy az apja cselvetéssel megszerezte és tönkretette a borászatot, mely nemzedékek óta volt Marco családjának birtokában.

De mégis bántotta, hogy a férfi az ellenségének tartja, és kicsit sem tud megbízni benne.

Mellesleg ő sem bízott Marcóban.

Milyen különös fintora a sorsnak, hogy a férfi őt vádolja csalárdsággal, holott éppenséggel Marco volt az, aki megszegte az adott szavát!

Delanie nagyot sóhajtott. Semmi sem változott. Továbbra is sebzett lelkek voltak mindketten, akik egymást használták bokszzsáknak, mert így volt a legkényelmesebb.

– Hogyan tette tönkre apám a borászatodat? – szegezte neki a kérdést a férfinak.

Marco mereven nézett maga elé. Idegesítette ez a kérdezősködés. Ráadásul a Delanie szemében csillogó őszinte kíváncsiság megingatta a hitét a lány bűnösségében.

– Egyszer talán majd elmondom. Különbözik a szőlők nincsenek messze a kúriától, ahová most megyünk. Mindössze fél óra autóval.

A lány ajka alig észrevehető mosolyra húzódott.

– És mennyi még a kúria?

– Talán húsz perc.

– Isten hozott a Cabriotini-birtokon! – mondta Marco, miközben a kocsit áthaladt a nagy kovácsoltvas kapun, és elindult a nyárfák övezte úton a kúria felé.

– Nem tűnsz nagyon boldognak, hogy megérkeztünk – jegyezte meg Delanie.

– Ez a ház nem az otthonom, sosem laktam itt. Bella és én a vér szerinti apánktól örököltük a birtokot, akit nem is ismertünk.

– Milyen hidegen beszélsz róla!

– Hogyan kellene beszélnem? Idegen számomra. Sosem találkoztunk, sosem beszélünk egy szót sem. Igazából nem is érdekelte, vannak-e gyerekei. Csak amikor megbetegedett, akkor ébredt rá, hogy gyűlölt unokaöccse az egyetlen rokona, és ha nem akarja, hogy ő örököljön utána, kénytelen más örökös után nézni. Ezért megbízott egy magánnyomozót, hogy keresse meg a házasságon kívül született gyerekeit. Néhány hónappal később meghalt, és nem sokra rá a detektív megtalálta Bellát. Aztán engem.

– Akkor nem régóta van újra családod – jegyezte meg a lány.

– Családnak azért nem nevezném.

– Mióta vagy ilyen rideg és érzéketlen?

– Pontosan tíz éve.

Delanie észrevette, hogy a férfi keze reszket. Hát persze... Nyilván mindent arra a szörnyű estére fog, amikor felelősségre vonta őt és az apját. Az apját azért, mert ellopta a vállalkozását, Delanie-t pedig azért, mert elárulta.

A csúf jelenet egy étteremben játszódott le, és a lány tudta, hogy soha nem fogja elfelejteni azt az estét. Minden egyes perc beleégett az emlékezetébe.

– Hogy hihetted, hogy elárultalak? – kérdezte halkán a férfitől, miközben a kocsit kigurult a nyárfák árnyékából.

– Úgy, hogy csak neked beszéltem nagyanyámról. Senki másnak. Csak te tudtad, hogy hamarosan átveszem a cég vezetését, még mielőtt valaki hasznot húzna szegény betegségéből. És neked első dolgod volt, hogy apádhoz szaladj a hírrel, aki azonnal kihasználta a kínálókozó lehetőséget.

Delanie a fejét rázta. Dehogyan árulta volna el az apjának, amit Marco az ágyban, a szenvedély hevében mesélt neki! Soha nem tette volna kockára a szerelmese belé vetett hitét és bizalmát.

Az apjából ugyanakkor simán kinézte, hogy hasznot húzott egy ilyen, ki tudja, hol összeszedett, bizalmas információból. Hogy képes volt a saját lányát is felhasználni annak érdekében, hogy egy

üzleti ellenfelét kijátszhassa.

Olyan volt az egész, mint valami rémálom. Delanie még mindig maga előtt látta a jelenetet, pedig tíz év telt el azóta. Egy étteremben ültek az apjával, amikor az öreg kedélyesen beszámolt neki arról, hogy megszerezte Marcóék családi cégét a demens nagymamától.

– Hogy mit csináltál?! – Delanie ereiben megfagyott a vér. – De hát honnan tudtad? Ki mondta el neked?

Az apja csak mosolygott.

– Egy jó üzletembernek mindig vannak informátorai.

Delanie egyedül az anyjának beszélt Marco nagymamájáról. De az nem lehet, hogy az anyja árulta el! Hiszen titoktartást fogadott!

Marco ekkor tűnt fel az asztaluk mellett, és felelősségre vonta a lányt.

– Honnan tud apád olyan dolgokat, amikről csak neked beszéltem, senki másnak? – kérdezte fagyosan, és sem a hangjában, sem a szemében nem volt jele szerelemnek vagy szenvedélynek.

– Fogalmam sincs! Talán kémkedik utánunk. – Ez volt minden, amit a kétségbeesett Delanie válaszolni tudott. Azt remélte, a férfi hisz neki, a kezét nyújtja, és megbocsát. Marco azonban csak szomorúan megcsóválta a fejét, sarkon fordult, és távozott. Egyszerűen faképnél hagyta.

A dermedt Delanie feltápáskodott.

– Gyűlöllek! – sziszegte az apjának a könnyeivel küszködve.

– Persze, menj csak – szólt utána gúnyosan a férfi. – Fuss utána, könyörögi, hogy fogadjon vissza! Többé már úgyszincs szükségem rád. Haszontalan vagy, akárcsak az anyád!

Delanie áttámolygott az éttermen. A szíve vadul dobogott. Beszélnie kell Marcóval, meg kell győznie róla, hogy semmi köze az apja mesterkedéseéhez.

Az utcán a férfi nevét kiáltotta. Marco megállt az egyik lámpaoszlop alatt, de nem nézett rá. Delanie odafutott hozzá, és megragadta a kezét.

– Sejtelmem sincs, hogyan szerzett apám tudomást a nagymamáddal kapcsolatos hírekről, Marco. Higgy nekem! – zokogta. – Nem árultalak el! Nem tudtam, mire készül ellened! Még sosem említettem, de egyszer úgyszincs meg kell tudnod... Apám erőszakos ember. Rendszeresen bántalmazza anyámat, rajta keresztül gyakorol nyomást rám is. Tudja, hogy anyát nem hagynám cserben soha.

– Ha ez igaz, akkor nem maradhatsz vele. – Marco arcán őszinte riadalom tükröződött. – Gyere velem Olaszországba, Delanie!

– Anyám nélkül nem mehetek – rázta a fejét a lány. – Ki tudja, apám dührohamában mit tenne vele.

Marco csak állt mozdulatlanul, és látszott rajta, hogy lázasan gondolkodik.

– Menj vissza apádhoz – mondta végül. – Nehogy gyanút fogjon. Én közben felkeresem édesanyádat, és beszélek vele. És nyugodj meg. Előkészítem a szökésedet.

Delanie boldogan elmosolyodott. Hitt a férfinak, hiszen szerette őt, és megbízott benne.

– Jól van. Mikor találkozunk?

– Hamarosan.

Egy végtelennek tűnő pillanatig egybekapcsolódott a pillantásuk. Aztán Marco távozott, anélkül hogy megölelte, megcsókolta volna. Egyszerűen eltűnt a sötétben.

Delanie nem tehetett mást, visszatért az apjához az étterembe.

– Na, mi az? – gúnyolódott vele az öreg. – Mégsem futsz az olasz szépfiú után? Vagy faképnél hagyott?

– Már nem tudtam beszélni vele. Mire kiértem, eltűnt.

Valahogy kibírta a vacsorát, de remegett az idegességtől, mire hazaértek. Alig várta, hogy beszélhessen az édesanyjával, de az asszony csak csodálkozva bámult rá, amikor nekiszegezte a kérdést.

– Hogyhogy? Miből gondolod, hogy beszéltem Marcóval?

Delanie mindent elmesélt, de az asszony csak szomorúan mosolygott, aztán vigasztalóan megpaskolta a kezét.

- A férfiak az üres ígéretek nagymesterei. Ezt már megtanulhattad volna, kislányom.
- Figyelj, anya, elmondtad valakinek azt, amit Marco nagymamájáról meséltem neked?
- Nem, senkinek – vágta rá az asszony, de nem nézett a szemébe. – Miért kérded?

Delanie felsóhajtott.

- Mert rajtad kívül senkinek nem említettem, és apa megtudta. Gondoltam, esetleg te...

Az asszony szomorúan mosolygott.

- Ebben a házban a falnak is füle van, kislányom, ezt már tudhatnád.

Hát persze! Nyilván az egyik alkalmazott hallgatózott.

Delanie lesújtva, összetörve vonult vissza a szobájába. Tudta, hogy a sírás nem segít, de nem tudott megálljt parancsolni a könnyeinek. Összekuporodott az ágyán, és megfogadta, hogy soha nem fog hinni egyetlen férfinak sem.

Amikor az autó megállt a hatalmas villa előtt, Delanie arra gondolt, hogy Marco tíz évvel ezelőtt egyszer már félrevezette. Hazudott neki, és elhagyta.

Most pedig újra visszatért az életébe.

De vajon bízhat-e benne? Hihet-e neki? A szívében kavargó ellentmondásos érzések és a bizonytalansága sajnos beigazolta a legnagyobb félelmét. Nevezetesen, hogy még mindig nem tette teljesen túl magát Marco elvesztésén.

Marco kiszállt az autóból, és felnézett a pompás épület szürke falaira. A piros cseréptető csillogott a késő délutáni nap fényében. Gyönyörűen zöldellt a gyep, a kertben narancsszínű és élénksárga virággyászok váltották a smaragdzöld, gondosan ápolt gyepet.

Aztán megkerülte a kocsit, kinyitotta az ajtót Delanie-nak, és a kezét nyújtotta. A lány annyira meglepődött, hogy az első pillanatban nem mozdult. A napfény a karcsú lábát világította csak meg. Marcónak annak idején ez tűnt fel először benne. A hosszú lába, és csak azután fedezte fel Delanie más bájait.

– Kevés alkalmazottunk van – mondta magyarázóan. – De mindent megteszek, hogy semmiben se szenvedj hiányt.

– Nem várom el, hogy kiszolgáljanak. – A lány elfogadta a feléje nyújtott kezét, és kiszállt. – Csoda szép ez a ház.

– Valóban az.

Delanie élvezettel tartotta arcát a nap felé, Marco pedig lopva figyelte. Nézte, ahogy a szellő játszik a hosszú, szőke fürtökkel, melyek érett gyümölcsök illatát árasztották. Beleszédült az illatba és a látványba. A vére megpezsdült, felforrósodott. Bármit tett, képtelen volt ellenállni a lánynak.

Delanie Tate volt a legszebb nő, akit valaha látott. Még most is hatással volt rá, ezt nem tagadhatta. Megérintett benne valamit, egészen mélyen a lelkében. Vagyis jóval többről volt itt szó, mint pusztán vágyról. Erősebb, jelentőségteljesebb érzésekről.

Hirtelen megrázkódott, próbálta elhessegetni a különös gondolatokat.

A pokolba is, hiszen Delanie teljességgel megbízhatatlan! Még abban sem lehet biztos, hogy megtartja az adott szavát, és tényleg lebonyolítja ezt az esküvőt. Ezért is kellett személyesen idekísérnie.

Még két hét, gondolta. Aztán vége ennek az örületnek, és hazatérhet.

– Nem fog hiányozni ez a gyönyörű ház, ha már nem fogsz itt lakni? – kérdezte a lány.

– Biztosan nem. Már alig várom, hogy visszatérhessek a saját otthonomba. – Marco a bejárat felé intett. – Csak utánad – mondta udvariasan.

Delanie némi hezitálás után elindult, Marco pedig követte.

– Tartani fogod a kapcsolatot a húgoddal, vagy miután férjhez ment, kitörlöd őt az életedből? – kérdezte hirtelen Delanie.

– Miért kérded?

A lány az ajtóban megállt.

– Noha világeletemben azt mondogattad, hogy számodra nem jelent semmit a család, a húgod kedvéért mégis hajlandó voltál itt lakni, ebben a gyűlölt épületben. Most pedig arra kényszerítesz,

hogy esküvőt szervezzek neki. – Kétkedve nézett a férfira. – Miért csinálod ezt? Mert te vagy az idősebb, és felelősnek érzed magad a húgodért?

Marco felsóhajtott. Delanie nem tudhatta, hogy egész életében meg akart felelni a családtagjainak. Jó gyereke akart lenni az anyjának, jó unokája a nagyanyjának, jó társa a szerelmének...

Aztán valahogy mindenben kudarcot vallott. A nagyanyja jobban bízott egy idegenben, mint benne. Az anyja egy életen át képes volt hazudni neki. A vér szerinti apja meg nem volt rá kíváncsi.

És akkor jött Delanie, aki visszaélt a bizalmával, és kihasználta.

Ő meg ennek ellenére még mindig ugyanúgy érzett iránta.

Vajon jól tette, amikor annak idején elhagyta, vagy nagy hibát követett el?

Választ akart kapni erre a kérdésre, ezért most a lehető legtöbb időt együtt akarta tölteni Delanie-val.

– Nem, Bellával nem akarom megszakítani a kapcsolatot, a háztól azonban mindenképpen megszabadulok. De erről később is beszélhetünk. Most menjünk be! Bizonyára szeretnéd felfrissíteni magad.

– Először jó lenne megismerkedni a húgoddal. Minél hamarabb elkezdjük az esküvői előkészületeket, annál jobb.

– Rendben.

Marco megkérte a házvezetőnőt, hogy szóljon Bellának, aztán a szalonba vezette Delanie-t. A teraszajtók nyitva álltak, a meleg szél az érett szőlő illatával töltötte meg a helyiséget.

Marco azonban csak Delanie illatát érezte. Még mindig kívánta a lányt, és ez fölöttébb bosszantotta.

– Kérsz valamit inni? – lépett a bárszekrényhez.

– Igen, köszönöm. – Delanie-nak jólesett volna egy ital, ugyanakkor tudta, hogy érdemes lenne megőrizni a józanságát. Habozva kérdezte meg: – Mit javasolsz?

– Megkóstolhatnád a Premier Sagrantinókat. Nyolcéves, tölgyfa hordóban érlelt, zamatos, elég erős bor. Vagy valami könnyebbet szeretnél? Egy merlot-t talán?

– Nem, jó lesz a sagrantino.

Delanie úgy vette át a poharat, hogy gondosan ügyelt, nehogy hozzáérjen a férfi ujjaihoz. Észrevette a vágy csillogását Marco szemében, és megdobbant a szíve. Hiába, mindig is ez volt, ha egymásra néztek. Egyszerre feszültséggel telt meg a levegő, csak úgy pattogtak a szikrák köztük.

– Igyunk a húgom esküvőjére! – mondta Marco, és megemelte a poharát.

– Az esküvőre! – koccintott Delanie, és arra gondolt, milyen csodálatos is volt, amikor először kóstolta meg ezt a fajta bort. Tíz évvel ezelőtt, egy tó partján ízlelt sagrantinót, mégpedig Marco ajkáról. És amilyen ostoba volt, szerelemnek hitte a fiú szemében lobbanó szenvedélyt.

– Delanie! Már másodszor kérdezem: nem akarsz megkóstolni másfajta bort is?

– Köszönöm, nem. És elnézést – mentegetőzött a lány. – Kicsit elkalandoztam.

– Mire gondoltál?

Arra, mi minden lehetett volna köztünk... De ezt aligha vallhatta be.

– Arra a sok teendőre, ami előttem áll. Nagyon finom ez a bor.

Marco hirtelen kivette Delanie kezéből a poharat, a magáéval együtt letette, majd a karjába zárta a lányt.

Delanie toroka elszorult. Bár először ujjongó öröm töltötte el a gondolatra, hogy Marco meg akarja csókolni, egy pillanattal később páni félelem tört rá.

– Nem, Marco! – tiltakozott, és megpróbálta eltolni magától a férfit. – Nem lehet köztünk más, csak tisztán üzleti kapcsolat.

– Ugyan miért? Hiszen mindketten szabadok vagyunk, azt tehetünk, amit csak akarunk...

– Azért, mert... mert nem bízom benned. Nem bízom senkiben sem.

– Apád miatt?

Delanie bátran felvetette a fejét.

– Igen, miatta. És temiattad.

– Hogyhogy? Nem értem. Én mit követtem el ellened?

– Azt mondtad, segíteni fogsz rajtam és anyámon. Azt mondtad, megmentesz minket apámtól. De sosem láttalak többé. Csak kábítottál, nem gondoltad komolyan.

– De, nagyon is komolyan gondoltam.

– Akkor miért nem jöttél értünk, ahogy ígérted? Miért nem kerested meg anyámat? Még csak nem is telefonáltál...

Marco egyszerűen fel nem foghatta, hogyan képes a lány épp ezt a szemére vetni. Hát tényleg nincs határa az arcátlanságának?

– Képzeld, elmentem! – csattant fel. – Elkezdtem előkészíteni a szökésedet, és elmentem édesanyádhoz is, aki azonban közölte velem, hogy bizonyára megbolondultam. Valamint hogy esze ágában sincs velünk tartani.

– Ez nem igaz! Nem hiszem el!

– Hazugsággal vádolsz? – Marco kezdte elveszíteni a türelmét. Hát ez jellemző! A hazug vádol hazugsággal, ki más? – Tudod mit? Nem érdekel? Higgy, amit akarsz!

Delanie megdörgölte a halántékát.

– Nem akartalak megbántani, de ennek semmi értelme. Apám rendszeresen verte anyámat... Fel nem foghatom, miért nem ragadta meg a lehetőséget, hogy elmeneküljön előle.

A férfi komolyan nézett rá.

– Anyád mindent tagadott, amit nekem mondtál. Az állította, apád sosem nyúlt hozzá egy ujjal sem.

– Ne!

– De igen, így volt. Nekem elhiheted.

Delanie lehunyta a szemét. Kénytelen volt szembenézni az igazsággal: az anyja a szemébe hazudott, és szövetkezett ellene az apjával, akit a történetek ellenére is szeretett. Elárulta neki a titkot, pedig megesküdött, hogy nem mondja el senkinek.

A falnak is füle van... Hát persze!

Mindkét szülője átverte és kihasználta. Hogy is lehetett ilyen ostoba?!

Kétségbeesetten Marcóra pillantott, aztán megint lesütötte a szemét. Most aztán végképp nem akart tőle együttérzést koldulni.

– Nem akarok, nem tudok most ezen rágódni... Egyszerűen nincs erőm, hogy kiderítsem az igazságot.

A férfi odalépett hozzá, és a vállára tette a kezét.

– Ne add fel, Delanie. Az nem vallana rád.

Bátorítani akarja talán? Delanie-ban feléledt a remény. Úgy vágyott rá, hogy legyen valaki, akire támaszkodhat! De megbízhat Marcóban, aki egyszer már elárulta?

Lerázta magáról a férfi kezét.

– Kérlek, ne! Ne nyúlj hozzám!

– De *cara*...

– Zavarok? – kérdezte egy derűs női hang Marco háta mögül.

Delanie kissé zavarodottan fordult a hang irányába, és egy csinos, fiatal nőt pillantott meg.

– A húgom, Bella – mutatta be Marco.

– Delanie Tate – nyújtott kezét Delanie.

– Csodálatos! Ó, hogy örülök magának! – lelkesedett a menyasszony. – A hagyományőrző fanatikusok már teljesen kikészítettek!

– Akkor, ha jól értem, ön modern esküvőt szeretne – mosolyodott el Delanie.

Bella öntudatosan vetette fel a fejét.

– Hát persze! Nevetséges volna, ha szűzies fehérben mennék férjhez.

– Jól van. Akkor azt javaslom, üljünk le, és mindent beszéljünk át alaposan. – Delanie a hívogató, krémszínű ülögarnitúra felé intett. – Mégis milyen színű menyasszonyi ruhára vágyik?

Bella lehuppant a kanapéra, és maga alá húzta csupasz lábát.

– Arra gondoltam, hogy lehetne, mondjuk, világoskék. Vagy akár halványzöld...

– Mindkettő remekül állna – vélekedett Delanie. – A kék illene a sötétbarna hajához. A zöld pedig szépen kiemelné a barna szemében csillogó aranyos pontokat.

Bella szeme pont olyan volt, mint Marcóé...

Delanie lopva a férfira pillantott, aki a hűgát nézte, és közben összefonta a karját maga előtt.

– És hagyományos menyasszonyi csokrot sem akar?

– Valamilyen csokor persze kell, de isten ments, hogy rózsa vagy liliom legyen! Az örök szerelem szimbólumai, na persze!

Nahát! Ez aztán a beszédes megjegyzés!

Delanie szorgosan jegyzetelt.

– És hol legyen a szertartás?

– A helyi templomban – vágott közbe Marco.

– Szó sincs róla – felelt Bella. – A montifortei Szent Antal-katedrálisban megyek férjhez, sehol másutt!

Feszült csend támadt. Delanie megköszöri a torkát. Hozzá volt szokva a nehéz ügyfelekhez.

– Mint esküvőszervezőnek az a feladatom, hogy elsősorban a menyasszony kívánságaihoz igazítsam a szertartást – szögezte le. – A fiatal párnak szíve joga eldönteni, hol kíván egybekelni.

Marco kedvetlenül dűnnyögött valamit.

– És természetesen a fogadást is Montifortéban, a kastélyban tartjuk – tette hozzá derűsen Bella.

A férfi lemondóan felsóhajtott.

– Tudtam, hogy megérted! – Bella ragyogó mosolyt villantott rá, Delanie pedig alig tudta elfojtani a nevetést. Szépen, szisztematikusan végigment a menyasszonnyal a legfontosabb kérdéseken, mindent megbeszéltek, amit kellett.

– Jól van, egyelőre elég lesz ennyi – közölte. – Ha később lesznek még kérdéseim, telefonálok, Bella. És ha bármiben meggondolja magát, amit most egyeztettünk, kérem, mihamarabb szóljon.

– Remek! – Bella lelkesen felugrott a helyéről. – És köszönöm, hogy mégis elvállalta az esküvőmet.

– A bátyjának köszönje. Ő volt az, aki rábeszélte, hogy idejöjjenek.

Bella a bátyjához sietett, és szeleburdin átölelte.

– *Grazie*, Marco. Most már minden rendben lesz. Megyek, beszélek a vőlegényemmel. Ugye gondoskods róla, hogy Miss Tate-nek mindene meglegyen?

– Természetesen.

A fiatal lány távozását követően Delanie visszapakolta a laptopját a táskájába.

– Nem lakhatok itt, ha az esküvő egy olyan városban van, ami egy óra innen autóval. Arra kérlek, szólj a sofőröknek, hogy vigyen be Montifortéba. Keresek ott egy szállodát. Jó volna, ha minél hamarabb indulnánk, hogy időben lepihenhessek, és holnap reggel elkezdhessem a munkát.

– Csakhogy már hazaküldtem a sofőrt.

– Akkor hívok egy taxit.

– Nem szükséges. Majd én beviszlek a városba. És megfelelő szállásról is gondoskodom.